

~~После това, преди Архангелската съборна~~
~~сборна~~

Прошеуиът ~~преди входа~~ се отбръкват
— Црина се прибирала от Мстиславска; сиев
нез боярският. — Еднѣ прислужникъ върви
напредъ и раздава милостиня.

Црина

— Стой тихъ, княжичко. Царѣмъ изгубе царствъ,
покломи му се и го поплача за вуйка си!

Княгинята

— Цариче — господарко, Господъ да те направи,
не ме более тихъ!

Црина

— Дете, не бой се: царствъ е милостивъ. Но
защо тъй треперивъ? Такай, да ти оправъ
накизиръ; разбъркала си и косата си.

Княгинята

— Цариче — майчице, сърцето ми се свива. —
Какъ ми, какво да кажа на царя!

Црина

— Каквото ти е на сърцето, мова ще
ми кажеши, детето ми. Де е воденикътъ
ти? Мой мъжъ ми сега да бѣде съ тебе.

Княгинята

— Не съмъ го виждала, цариче, отъ она
нощъ, отъ онъ часъ, когато...

/Закрива лицето си и
ридае./

Црина

— Бедната! А нѣмъ какво ми е! Каквото